

Katinka álma

Volt egyszer egy álom. Bent forgott, pörgött napokig Katinka fejében. Rossz álom volt, afféle csínytevő, aki akkor érkezik, amikor a dolgok nem mennek rendben, és előhívja őt a lelkiismeret. A rossz álom tehát jött, gáncsolt, ijesztgetett, csapdát állított, mint egy útonálló. Kezeket fel, ide nekem a nyugalmat, ide nekem a biztonságot, ide nekem az örömet, különben lesz nemulass! Ilyenekkel fenyegetőzött. Katinka megijedt, jaj, most mi lesz, jaj, kinek mondja el, ha elmondja, csak kinevetik, azt gondolják, hogy gyáva, hiszen egy álom csak álom, s nem a valóság. Azt mondják majd, sokat evett lefekvés előtt, ráfeküdt az alvós baba műanyagkarjára, behallatszott odakintről a szélvihar, túl sokat tabletezett, azért volt a rossz álom. Ezt mondják majd, és ő csak lesüti a szemét, és nem szól, hallgatja, ahogy a fejében forog, pörög, morog a rossz álom, és azt suttogja, hogy gyáva vagy, Katinka, ezért vagyok itt, mert te gyáva vagy! Úgysem mered elmondani, hogy te hívtál ide. Hogy én?! Ez nem igaz. De igaz, gúnyolódott a rossz álom, úgysem mered elmondani, mit csináltál tegnap délután az iskolából hazafelé! Elég, szipogta Katinka, hallgass! Mint ahogy hallgatsz te is, ugye? Csipkelődött a rossz álom, de megtehetette, mert, valljuk be,

nyeregben érezte magát. Imádta, ha félték tőle, ha megfagyaszthatta a vért az emberek szívében. Így történt most is. Katinka napokig rettegett, esténként pedig szorosán bebújt a takaró alá, hátha akkor a rossz álmok nem fér hozzá. De hozzáfért. És csak ette a maradék jókedvét, az egyre fogyó bátorságát. Jóllakottan terpeszkedett. Katinka pedig nem értette, miért vesztette el színét a sok játék, hová tűntek a mosolyok, miért bújta el az ölelésekből a meleg. Minél inkább nem akarta, annál többször gondolt a rossz álomra, amely fogva tartotta lelkében a szépet. És igen, az volt a legfurcsább, hogy amikor nem gondolt rá egy-egy pillanatra, akkor elkezdett neki hiányozni. Akkor hirtelen üres lett minden. Ez akkor lehetett, amikor a rossz álmok a jóllakottságtól elszunyókáltak, mert hát az álmok is alszanak néha. Rossz álmok, keltegette ilyenkor, itt vagy még? Ezel még a jókedvemből, csipegetsz a vágyaimból, nassolsz még a bátorságomból? Hol vagy? Ha te is eltűnsz, akkor mi marad nekem? Akkor honnan tudjam, hogy mi szorítja úgy a mellkasomat? Itt vagyok, horkant fel a rossz álmok, ne félj, beborítalak lilával, éjsötéttel, rozsdabarna köddel! Érezd rosszul magad, kicsi gazdám! És Katinka megnyugodott, hogy legalább rosszul érezheti magát. Az is jobb,

mint az üresség. Így teltek a napok. A rossz álmok otthonosan berendezkedtek Katinkában, s csak hízott, hízott, terpeszkedett, a kislány pedig fogyott, fonnyadt, pörkölődött. S ha kérdezték, mi bántja, nem válaszolt. Egy este aztán Kanóc, a bájos arcú játékmackó odabújt Katinka mellé, és azt dörögte: mesélj! Mondd el, meghallgatlak! És Katinkának nem kellett kétszer mondani. Beledörögte Kanóc fülébe az egész rossz álmot az elejétől a végéig, minden egyes részletét, szépet és csúnyát, félelmetest és izgalmasat, az összes titkot töviről-hegyire, még azt is, mi történt azon a délutánon, az iskolából hazafelé, ami után éjszaka a rossz álmok megérkeztek. Miközben mesélt, érezte, ahogy visszaköltöznek lelkébe a színek, vérébe a huncutságok, tenyerébe az érintések melege. Aztán már csak azt érezte, hogy szúrja valami a vállát. Ki is húzta alóla Kanóc gombból varrt, dundi orrát, de akkor már reggel volt, és szörnyen megéhezett. A rossz álmok pedig? Még napokig fenyegetődözött, loholt utána, de egyre halványabban, egyre halkabban, míg végül eltűnt a városzéli szeméttelap mögötti sötétségbe. Ott duzzogott, fonnyadt, s várta, hogy hívja őt egy másik kétségbeesett lelkiismeret.

SZABÓ ATTILA